

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 709/2024
29.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца Предузеће за телекомуникације Телеком Србија АД Београд, против туженог ЈП ЕПС Београд - огранак ТЕ КО Костолац, ради дуга, вредност предмета спора 1.806.942,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 1878/24 од 24.04.2024. године, у седници одржаној 29.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 1878/24 од 24.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 1878/24 од 24.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 4310/23 од 05.02.2024. године, у ставу I изреке, укинута је у целости решење о извршењу јавног извршитеља Јелене Огњановић И.Ивк 92/2022 од 25.03.2022. године. У ставу II изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 1.806.942,00 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе наведене у овом ставу изреке. У ставу III изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 104.479,31 динар.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1878/24 од 24.04.2024. године одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена је првостепена пресуда у ставу II и III изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је усвојен тужбени захтев за исплату накнаде за електронске комуникационе услуге пружене по истеку уговора који је међу парничним странкама био закључен на основу спроведеном поступка јавне набавке.

Према образложењу нижестепених судова, иако странке у утуженом периоду нису биле у уговорном односу, по уговору закљученом у складу са Законом о јавним набавкама, директор ИТ сектора туженог је у електронској преписци са тужиоцем изразио жељу да се настави са пружањем услуге интернета, чиме је према становишту нижестепених судова, тужени конклюдентном радњом наставио облигациони однос. Осим тога, нижестепени судови оцењују да је тужени био несавестан јер је на њему била обавеза да спроведе поступак јавне набавке, што он није учинио, те да то не може утицати на право тужиоца да захаје исплату за извршене, а неплаћене услуге.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Нижестепени судови су применом одредаба Закона о облигационим односима утврдили да су парничне странке у утуженом периоду биле у облигационом односу, да је тужилац пружио услугу коју је фактурисао у утуженим рачунима, те да је стога тужени у обавези да тужиоцу исплати новчани износ који тужбом потражује. Указивање ревидента на одлуку Врховног касационог суда Рев 1412/2022 од 16.03.2022. године, којом је у истој ствари чињеничној и правној ситуацији заузет другачији став у вези обавезе плаћања услуге која је пружена без закљученог уговора о јавној набавци, у конкретном случају није од утицаја на потребу за уједначавањем судске праксе, јер одлука на коју указује ревидент не доказује доминантан став судске праксе исказан у споровима заснованим на истоветном чињеничном основу. Такође, нема потребе за новим тумачењем права, нити за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, јер ревидент у ревизији тако нешто не образлаже.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је поднело тужбу дана 14.03.2022. године, а вредност предмета спора је 1.806.942,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић